

Zahrádka na trati.

(Okresní soud v Mor. Ostravě.)

Před katedrou stojí klučík, takový zaku-tálený pod stoly, a zpovídá se ze svého dobro-družství. Jeho 4 a půl roku věku divně kon-trastuje s vážným okolím, ale klučík se ne-bojí. Drží si maminku za ruku a nebojácně vykládá, jak v září házel na vlak kamínky, až konduktéři mohli puknout vzteky. Kluci byli schováni v zahrádce u trati a teprve po dlouhé chvíli prozradili se konduktérům a vy-plázli na ně všichni jakoby na povel jazyky. To by ovšem dopálilo i flegmatika, tím spíše konduktéra. František F. vyskočil a v oka-mžiku držel klučíka H...ovic vzadu za kal-hoty. Ostatní kluci se v tu ránu rozprchlí jako když střílí do vrabců.

Situace, v níž se uličník nalézal, nutila k pokusu o záchranu. Proto se kluk děsně rozeřval, načež objevila se máma, v jejíž očích byl jedináček nevinným beránkem; vynadala konduktérovi a učinila naň trestní oznámení pro lehké ublížení na těle.

A tak se dostal starý konduktér před soud vedle takového malého špunta, který proti němu vypovídal.

Soud viděl ve věci klukovskou nerozum-nost na jedné straně, na druhé straně však u konduktéra nenalezl viny, protože i z klu-kovy výpovědi se zjistilo, že F. ho jenom prud-čeji chytil za ruce a zadeček. Proto byl soudce velmi rozumný, že obžalovaného F. osvobodil.

Ujedl se.

(Sedrie v Bratislavě.)

Nikdo se snad nedostal tak nevinně před soud jako Florián Klepula z Dlhého Pole. Chu-dák se dívá ustrašeně na samosoudce, čtou-cího žalobu:

„Státní zastupitelství vás žaluje, že jste po-dáním zkaženého pokrmu zavinil smrt 82letého Baltazara Mechurky, který po požití tétož po-krmu za několik dní zemřel.“

„I, to je sakramentské,“ zabručel si strej-da pod vousy a pozorně poslouchal, co čte soudce dále. Už byla žaloba přečtena až do konce a on ještě dumal.

Konečně se soudce zeptal:

„Citíte se vinným.“

„Ale ani za mák,“ odvětil Klepula a setřel si s čela těžký pot.

„No, a jak se to tedy stalo, že vás pan státní žaluje?“

„Jo, to já nevím, ale s tím Mechurkou to bylo docela jináč!“

„Tak mi tedy vyprávějte, jak se vše při-hodilo!“ vyzval soudce Klepulu.

„No, takhle to bylo,“ oddychl si strejda zhluboka. „Koupil jsem takhle v postě na trnavském jarmarce dvě prasnice. Povídám: Jednu zapícheme a druhá bude na plemeno. Tak tu jednu jsme zabili a druhou jsme při-pustili. Už přešel termín a svině pořád nic. Tak jsme si se starou povídali: Poručeno bo-hu, zapícheme i tuhle! Zavolał jsem kmotra — jestli mi nevěřejí, tak se ho zeptají — a mršku jsme řádně odpravili. No, a to už je

u nás tak zvykem, že když se zabíjačky vy-daří, pošleme vždycky výslužku do chudobin-ce. A tak jsem se se svojí starou uradil, že tohoto roku pošleme toho víc. A taky jsme po-slali. Mařka to tam zanesla. V chudobinci byl doma jen Mechurka, o němž se vždycky po-víдало, jaký je to žrout. Než se ostatní špi-tálníci vrátili, on už to všechno, ale všeculín-ko spodsíval.“

Tuto obhajobu potvrdily i přivolané cho-vanky chudobince. Jmenovitě stará Hoznisko-vá dodala k charakteristice nebohého Mechur-ky: „Bůh mu odpusť všechny viny, ale byl to chlap nenajedená. Kolikrát jen se stalo, že nám všem snědl svačinu!“

Na základě těchto výpovědí osvobodil soudce strýčka Klepulu a ten, utíraje si zno-vu krupěje potu s čela, nabízel panu soudci, že mu přinese pořádný kus špeku, jen co zase přijede do Bratislavy... —ij—

Z CIZINY

Žebrota, která vynáší na šampaňské.

Před vídeňským soudem ve Favoritech zodpovídala se 52letá ovdovělá pomocná děl-nice Marianna Winklerová pro přestupek re-verse, poněvadž navrátila se do Vídně, ačkoliv ji měla zakázáno. K jejímu zatčení došlo pro-to, že jedné noci ve čtyři hodiny k ránu ve stavu silně podnapilém povykovala a zpívala po ulicích a tropila výtržnost. Policejní stráž ji nejprve napomínala ku klidu, ale Marianna si z toho vůbec ničeho nedělala, naopak, hu-lákala a ječela tím víc.

Stráž ji tedy „zbalila“ a dopravila se znač-nými obtížemi na strážnici. Byla odsouzena policejně ku třídnímu vězení a ponechána ve vazbě. K soudu ve Favoritech byla před-vedena z vazby.

Při přelíčení bylo o ní zjištěno, že byla pro žebrotu a reversi již jedenáctkrát tře-stána. Tentokrát se vrátila do Vídně k vůli svému „miláčkovi“, 50letému Františku Jo-sefu Neuhauserovi, prýmkářskému dělníku bez bytu a zaměstnání. Onoho dne, kdy se tak výstředně rozveselila, že z toho byla „lila“, se-šla se se svým „miláčkem“ v Meidlingu a to radostné setkání musila s ním ovšem náležitě oslaviti. To samozřejmě bez auta bylo nemys-litelné, proto vzala si auto a jeli se projeti, načež zajeli si do vybraného restaurantu.

Tam povečeřeli kapouna, hlemýžďe a de-sertní sýry, které zapili jemnými víny. Poně-vadž František Josef Neuhauser je kavalír, který se živí žebrotou a kartami, v nichž je známým virtuosem, dali sklepníkovi desetiti-sícikorunovou bankovku zpropitného.

Z restaurantu jeli autem do jistého hodi-nového hotelu ve vnitřním městě, kde pobýli nějakou chvíli, načež opět autem jeli do noční kavárny na koncert. Tam vypili tři láhve šampaňského. Potom opět sedli do automo-bilu a aby trochu se osvěžili, podnikli malou projíždku Praterem. Pak se oba milující roz-